Lietas arhīva Nr. 1A-0032-18/47
ECLI:LV:ZRT:2018:0316.1A37000318.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2018.gada 16.martā, Tukumā.

Zemgales rajona tiesa,
tiesnese R.Bruce,
ar sēdes sekretāri V.Bumbieri,
tiesas sēdē 2018.gada 6.martā, izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzības par Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes /datums/lēmumu Nr./numurs/.

Aprakstošā daļa

/datums/Tukuma rajona tiesā (pēc reorganizācijas no /datums/-Zemgales rajona tiesa), no Jelgavas tiesas saņemta /pers. A/ sūdzība par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes lēmumu.

Ar Tukuma rajona tiesas (pēc reorganizācijas no /datums/-Zemgales rajona tiesa) tiesneses /datums/lēmumu sūdzība pieņemta un ierosināta tiesvedība administratīvā pārkāpuma lietā.

No lietas materiāliem konstatējams, ka /datums/, plkst. 10.25 Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes Satiksmes uzraudzības un koordinācijas biroja (turpmāk -VP GKPP SDP SUKB Autopārvadājumu uzraudzības nodaļa) VP GKPP SDP SUKB) Speciālo uzdevumu nodaļas jaunākais inspektors /Valsts amatpersona/ /adrese/sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr./numurs/, kurā norādīts, ka /datums/plkst. 10.17 /pers. A/ vadīta transportlīdzekli /TL marka/ 26.364 ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ pa autoceļu /adrese/ Kontroles laikā konstatēts, ka /pers. A/ vadīja transportlīdzekli bez noteiktajā kārtībā iegūtām profesionālām zināšanām (ierobežojuma kods 95.). Norādīts, ka /pers. A/ pārkāpis Autopārvadājumu likuma 6^{1}.pantu, Ministru kabineta noteikumu Nr. 103.pirmā pielikuma 8.punktu, par ko administratīvā atbildība, paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk LAPK) $149.^{4}$ panta piektajā punktā.

Ar /datums/lēmumu Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes Satiksmes uzraudzības un koordinācijas biroja Autopārvadājumu uzraudzības nodaļas (turpmāk -VP GKPP SDP SUKB Autopārvadājumu uzraudzības nodaļa) vecākā inspektore Valsts amatpersona par protokolā norādītajām darbībām uzlikusi /pers. A/ naudas sodu 50 *euro* apmērā.

Nepiekrītot VP GKPP SDP SUKB Autopārvadājumu uzraudzības nodaļas vecākās inspektores Valsts amatpersona /datums/lēmumam, /pers. A/ iesniedzis sūdzību Valsts policijas GKPP SD Pārvaldei, lūdzot atcelt VP GKPP SDP SUKB Autopārvadājumu uzraudzības nodaļas vecākās inspektores Valsts amatpersona lēmumu par naudas soda uzlikšanu administratīvā pārkāpuma lietā Nr./numurs/, izbeigt lietu.

Ar VP GKPP SD Pārvaldes priekšnieka /valsts amatpersona/ (turpmāk-Iestāde) /datums/lēmumu, izskatot /pers. A/ /datums/VP GKPP SDP saņemto sūdzību par VP GKPP SDP SUKB Autopārvadājumu uzraudzības nodaļas vecākās inspektores Valsts amatpersona /datums/lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr./numurs/ secināts, ka lēmums atstājams negrozīts.

Lēmumā norādīts, ka /datums/plkst. 10.25 VP GKPP SDP SUKB Speciālo uzdevumu nodaļas jaunākais inspektors /pers.A/ /adrese/ pamatoti sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr./numurs/, kurā norādīts, ka /datums/plkst. 10.17 pa minētā autoceļa /adrese/ transportlīdzekļa vadītājs /pers. A/ veica iekšzemes pašpārvadājumu ar transportlīdzekli /TL marka/ 26.364 (valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/). Kontroles laikā konstatēts, ka transportlīdzekļa vadītājs noteiktajā kārtībā nav ieguvis nepieciešamās profesionālās zināšanas (95.kods). Vadītāja apliecībā nav atzīmes par to iegūšanu.

/datums/VP GKPP SDP SUKB Autopārvadājumu uzraudzības nodaļas vecākā inspektore Valsts amatpersona, konstatējot, ka /pers. A/ ar savām darbībām izdarījis administratīvo pārkāpumu, kura sastāva pazīmes paredzētas LAPK $149.^{4}$ panta piektajā daļā, pieņēma lēmumu Nr. /numurs/, piemērojot sankcijas robežās noteikto naudas sodu - 50 (piecdesmit) *euro*. Administratīvā pārkāpuma lietā izskatīta un lēmums Nr./numurs/pieņemts /pers. A/ klātbūtnē. Nav konstatēti atbildību mīkstinoši un atbildību pastiprinoši apstākļi.

Konstatēts, ka administratīvā pārkāpuma protokolā neprecīzi norādīta pārkāptā tiesību norma - AL $6.^{1}$ pants - nenorādot konkrētu panta daļu. Analizējot lietas materiālus Iestāde secinājusi, ka kontroles laikā transportlīdzekļa vadītāja apliecībā nav ieraksta par profesionālo apmācību (95. kods), tādējādi pārvadājums veikts, pārkāpjot AL 6^{1} panta pirmo daļu. Norādīts, ka minētā neprecizitāte neietekmē pārkāpuma būtību un pieņemtā lēmuma pamatotību.

Pieņemot lēmumu, Iestāde atsaukusies uz LAPK $278.^{1}$panta trešo daļu, kas nosaka, ka institūcija (amatpersona), kura pieņēmusi lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pēc savas iniciatīvas vai pēc administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieka lūguma var izlabot lēmumā pārrakstīšanās vai matemātiskā aprēķina kļūdas, ja tas nemaina lēmuma būtību.

Sūdzības izskatīšanas laikā Iestāde konstatējusi, ka lēmumā administratīvā pārkāpuma lietā Nr. /numurs/pieļauta pārrakstīšanās kļūda, tas ir, lēmumā tiesisko apstākļu konstatācijā norādīts, ka administratīvā atbildība par pārkāpumu paredzēta LAPK $149.^{4}$ panta 5.punktā. No lietā esošajiem materiāliem izriet, ka /pers. A/ saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK $149.^{4}$ panta 5.daļas.

Analizējot Administratīvā pārkāpuma protokolu, iestāde atsaukusies uz apstākļiem, kuri iztirzāti Autopārvadājumu likuma (turpmāk - AL) $6.^{1}$ panta pirmajā daļā, kas nosaka, ka kravas pārvadājumus ar kravas automobiļiem, kuru pilna masa pārsniedz 3,5 tonnas, atļauts veikt autovadītājiem, kuriem ir šo pārvadājumu veikšanai nepieciešamās profesionālās zināšanas. Iegūtās profesionālās zināšanas apliecina attiecīgs ieraksts transportlīdzekļu vadītāja apliecībā vai vadītāja kvalifikācijas kartē.

Lēmums satur atsauci uz Ministru kabineta 2010.gada 02.februāra noteikumu Nr.103 „Transportlīdzekļu vadītāja tiesību iegūšanas un atjaunošanas kārtība un vadītāja apliecības izsniegšanas, apmaiņas, atjaunošanas un iznīcināšanas kārtība" 8.12. papildinformācijas kods, kas norāda, ka

transportlīdzekļa vadītājs atbilstoši šajos noteikumos noteiktajai kārtībai ir izpildījis profesionālo vadītāju kvalifikācijas prasības (95). Aiz koda norāda datumu, līdz kuram vadītājam jāapgūst nākamais periodiskās apmācības kurss (piemēram, 95 (DD.MM.GG)).

Iestāde lēmumā norādījusi, ka no minētās tiesību normas izriet, ka kravu pārvadājumus ar kravas automobiļiem, kuru pilna masa pārsniedz 3,5 tonnas, atļauts ir veikt autovadītājiem, kuriem ir šo pārvadājumu veikšanai nepieciešamās profesionālas zināšanas un šo zināšanu apguvi apliecina ieraksts transportlīdzekļu vadītāja apliecībā vai vadītāja kvalifikācijas kartē. Iestāde secinājusi, ka likumdevējs ir imperatīvi noteicis, ka minētās zināšanas apliecina attiecīgs ieraksts transportlīdzekļu vadītāja apliecībā vai vadītāja kvalifikācijas kartē, neatkarīgi no autopārvadājuma veida (pašpārvadājums vai komercpārvadājums).

Atbilstoši Transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistra datu bāzes ziņām, transportlīdzekļa /TL marka/ 26.364 (valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/) pilna masa ir 27000 kg, tādējādi, veicot konkrēto pašpārvadājumu, transportlīdzekļa vadītājam nepieciešamas profesionālās zināšanas, kuras apliecina attiecīgs ieraksts transportlīdzekļa vadītāja apliecībā.

Pieņemot lēmumu, Iestāde norādījusi, ka atbilstoši Ministru kabineta 2010.gada 2.februāra noteikumu Nr.103 „Transportlīdzekļu vadītāja iegūšanas un atjaunošanas kārtība un vadītāja apliecības izsniegšanas, apmaiņas un atjaunošanas kārtība" 71.punktam, profesionālo vadītāju tiesības (C1, C1E, D1, D1E, C, CE, D vai DE kategorijas transportlīdzekļu vadītāja apliecību ar šo noteikumu 1.pielikuma 8.8. apakšpunktā minēto papildinformācijas kodu) persona iegūst, CSDD nokārtojot teorētisko un vadīšanas eksāmenu. Norādīts, ka minēto noteikumu 1.pielikuma 8.12. apakšpunkts noteic, ka papildinformācijas kods, kas norāda, ka transportlīdzekļa vadītājs atbilstoši šajos noteikumos noteiktajai kārtībai ir izpildījis profesionālo vadītāju kvalifikācijas prasības (95). Aiz koda norāda datumu, līdz kuram vadītājam jāapgūst nākamais periodiskās apmācības kurss (piemēram, 95 (DD.MM.GG)).

Iestādes ieskatā apstāklis, ka konkrētajā gadījumā veikts pašpārvadājums, neietekmē pārkāpuma esamību. No lietā esošā /datums/Darba līguma Nr./numurs/ redzams, ka no /datums//pers. A/ strādā SIA /Nosaukums A/ par šoferi. Secināts, ka /pers. A/ vistiešākajā veidā ir saistīts ar transportlīdzekļu vadīšanu. Līdz ar to Iestādes ieskatā konkrētajā gadījumā nav piemērojams AL 6.[1] panta otrās daļas 7.punktā norādītais, tas ir, no šā panta pirmajā daļā noteiktās prasības ir atbrīvoti autovadītāji, kas vada transportlīdzekļus, ar kuriem pārvadā materiālus vai iekārtas, kuras vadītājs izmanto sava darba laikā, ja transportlīdzekļa vadīšana nav vadītāja galvenā darbības joma.

Lēmumā norādīts, ka no lietā esošās /datums/transportēšanas pavadzīmes Nr./numurs/ konstatējams, ka SIA /Nosaukums A/, kā pārvadātāja, ar transportlīdzekli, kuru vadīja /pers. A/, uz objektu - /pers. J/ pārveda kompaktās mājas konstrukcijas elementus (paneļi, logi, durvis, akmens vate un reģipsis).

Iestādes ieskatā ir pierādīts, ka /pers. A/ ar savām darbībām pārkāpis AL 6.[1] panta pirmo daļu, tādējādi pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[4] panta piektās daļas -par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav iegūtas profesionālo vadītāju tiesības vai transportlīdzekļa vadītājs vada transportlīdzekli, kas neatbilst vadītāja apliecībā norādītajam ierobežojuma kodam.

Secināts, ka /pers. A/ uzlikts sankcijas ietvaros noteiktais naudas sods - 50.00 *euro* apmērā, kāds paredzēts par izdarīto pārkāpumu. Ņemot vērā pārkāpēja attieksmi pret izdarīto pārkāpumu, piemērotais naudas sods atzīstams par samērīgu un adekvātu izdarītajam pārkāpumam. Iestāde secinājusi, ka nosakot sodu ir ievēroti LAPK 32.panta nosacījumi, kas nosaka, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Uzliekot sodu, ņemts vērā izdarītā pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, viņa vainas pakāpe, mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi.

Nepiekrītot Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes priekšnieka /valsts amatpersona/ /datums/lēmumam Nr./numurs/, sūdzības iesniedzējs /pers. A/ /datums/Tukuma rajona tiesā iesniedzis sūdzību, kurā lūdz atcelt Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes priekšnieka /valsts amatpersona/ /datums/lēmumu Nr./numurs/ un izbeigt administratīvo lietvedību.

Sūdzības iesniedzējs /pers. A/ norādījis, ka /datums/pa auto ceļu /adrese/ virzienā apstādināts, veikta Satiksmes drošības pārvaldes kontrole, kuras laikā uzrādīja darba un atpūtas režīma, tahogrāfa lapas, darba līgumu ar SIA /Nosaukums A/, preču transporta pavadzīmi un Valsts SIA /Nosaukums B/ izdoto sertifikātu Nr./numurs/ firmai SIA/Nosaukums A/. Šo dokumentu uzrādīšanu apliecina kravu pārvadājumu akts Nr./numurs/

Sūdzības iesniedzējs nepiekrīt piemērotajam LAPK 149.[4]panta 5.daļai, jo uzskata, ka veicot transportlīdzekļa pārbaudi /datums/, nav pareizi novērtēti apstākļi. Kontroles laikā uzrādīja Valsts SIA "/Nosaukums B/" izdoto sertifikātu Nr./numurs/., kurā ir noteikts, ka autotransporta līdzekli vada pašpārvadājuma veicējs vai pašpārvadājuma veicēja darbinieks. Pamatojoties uz Autopārvadājuma likuma 1.panta 27.apakšpunktu, kurā noteikts, ka „pašpārvadājumi - pārvadājumi, kuri bez maksas tiek veikti ar komersanta, zemnieku vai zvejnieku saimniecības, lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvās sabiedrības, valsts vai pašvaldību institūcijas, biedrības vai nodibinājuma (turpmāk — pašpārvadājuma veicējs) īpašumā esošiem vai iznomātiem transportlīdzekļiem, kurus vada pats pašpārvadājuma veicējs vai viņa darbinieks, lai pašpārvadājuma veicēja vajadzībām pārvadātu personas vai kravu, kura ir viņa īpašums vai kuru viņš nopircis, pārdevis, iznomājis, izīrējis, ieguvis, izgatavojis, pārstrādājis vai remontējis. Pašpārvadājumi ir tikai pašpārvadājuma veicēja papilddarbība." Kontroles laikā uzrādītais darba līgums apliecina, ka viņš pieņemts darbā SIA /Nosaukums A/ par šoferi, kas paskaidro, ka viņš ir pašpārvadājuma veicēja darbinieks. Bez tam, to apstiprinot arī kravu pārvadājuma aktā Nr.K./numurs/ izdarītais ieraksts, ka tiek veikts pašpārvadājums. Papildus sūdzībā vērsa uzmanību uz to, ka SIA /Nosaukums A/ pamatdarbības veids ir vispārēja būvniecība ko apliecina arī uzņēmuma datu bāzes „Lursoft" izdruka.

Sūdzības iesniedzēja ieskatā LAPK 149.[4]panta 5.daļu nevar attiecināt uz konkrēto situāciju, jo pamatojoties uz Autopārvadājuma likuma 6.[1]panta 2.daļas 6.punktu, kas nosaka, ka no 95.koda ir atbrīvoti autovadītāji, kuri vada transportlīdzekļus, kurus izmanto nekomerciālai kravu pārvadāšanai. Iesniedzējs vērsis uzmanību apstāklim, ka lēmumā Nr.1651 secinājuma daļā lēmuma pieņēmējs norādījis, ka likumdevējs ir imperatīvi noteicis minēto 95. koda nepieciešamību vadītāja apliecībā un ieraksts nepieciešams neatkarīgi no autopārvadājuma veida, bet nav ņēmis vērā Autopārvadājuma likuma 6.[1] panta 2.daļu, kas nosaka izņēmuma gadījumus.

Sūdzības iesniedzējs, balstoties uz Lēmumā Nr./numurs/ norādīto, ka viņš pieņemts darbā par šoferi SIA /Nosaukums A/, lūdzis no SIA /Nosaukums A/ izziņu par īpašumā esošajiem transportlīdzekļiem, kā arī transportlīdzekļu maršrutu ceļa zīmes, kas apliecina, ka viņš vadījis vairākus transportlīdzekļus /gads, mēneši/.

/datums/Zemgales rajona tiesā saņemts /pers. A/ iesniegtais Uzņēmuma līgums Nr. /numurs/ (/datums/), kas noslēgts starp /pers. N/ kā pasūtītāju un SIA "/Nosaukums A/kā uzņēmēju, ar ko pasūtītājs uzdod, bet uzņēmējs apņemas veikt privātmājas celtniecības –montāžas darbus /adrese/, atbilstoši noteiktajā kārtībā apstiprinātam projektam.

Tiesas sēdē sūdzības iesniedzēja /pers. A/ pilnvarotā persona /pers. O/ sūdzību uzturēja, precizējot sūdzībā norādīto pamatojumu, lūdza atcelt Iestādes lēmumu un izbeigt administratīvo lietu. Norādīja, ka /pers. A/ tika apturēts uz /Pilsētas nosaukums/ceļa un viņam uzlikts sods par 95.koda neesamību. Pirmais punkts, kādēļ uzskata, ka sods nav pareizs, ir Autopārvadājumu likuma 6 [1] panta 2.daļa 7.punkts. Bez tam, Autopārvadājumu

likuma 1. panta 27.apakšpunkts nosaka, kas ir pašpārvadājums, kas norādīts kontroles akta pielikumā, lietas lapā 91, kur ir atzīmēts ar krustiņu, ka ir pašpārvadājums. Tātad ceļu policijai neradās šaubas, ka tas ir pašpārvadājums. Tas tiešām bija pašpārvadājums un transporta pavadzīmē, lietas lapā 4, bija norādīts objekts, uz kuru ved. SIA ir noslēgts līgums par moduļu mājas uzstādīšanu. SIA nopērk no ražotāja un uzstāda. Satiksmes drošības pārvalde, izskatot sūdzību, atsaucās uz apstākli, ka konkrētajā gadījumā veikts pašpārvadājums, kas neietekmējot pārkāpuma esamību. No lietā esošā /datums/darba līguma ir redzams, ka /pers. A/ strādā SIA /Nosaukums A/ par šoferi. Tātad /pers.A/visciešākajā veidā ir saistīts ar transporta līdzekļa vadīšanu. Līdz ar to konkrētajā gadījumā nav piemērojams 7.punktā norādītais. To iestāde ņēma vērā, jo tā bija nepilnība. Uz to brīdi piestādīja dokumentus, ka sūdzības iesniedzējs ir pieņemts darbā par šoferi, bet uzņēmumā ir ne viena vien mašīna un pielikumā ir norādīti transporta līdzekļi, ceļazīmes, kad ar kādu transportu /pers.A/ brauc. No tā ir redzams, ka pārējām mašīnām šis 95.kods nav vajadzīgs, līdz ar to viņš var strādāt par šoferi. Transporta pavadzīmes šobrīd raksta tikai "kravas izsniedzējs SIA /Nosaukums A/", "pārvadātājs SIA "/Nosaukums A/", "saņēmējs "SIA "/Nosaukums A/", norādot precīzu adresi, kur iekrauj un kur izkrauj. Vēlreiz sazinājās ar auto transporta direkciju par to, kādēļ SIA iedota pašpārvadājuma licence un kā rīkoties. Uz to viennozīmīga atbilde nebija. Norādīja, ka ja būtu darba līgumā šoferis-celtnieks, tad viss būtu kārtībā. Tas izlabots un darba līguma pielikumā norādīts,-šoferis-celtnieks. Sūdzības iesniedzēja pārstāvja ieskatā tas likuma jēgu nemaina, 95.kods nebija vajadzīgs.

Iestādes pilnvarotais pārstāvis /pers. R/ tiesas sēdē sūdzību neatzina Iestādes ieskatā, nav strīds par to, vai tas ir pašpārvadājums, jo tas ir pašpārvadājums, nepiekrīt apgalvojumam, ka tas nav nekomerciāls pārvadājums. Pašpārvadājumi nav nekomerciāli pārvadājumi. Eiropas Komisija ir sniegusi skaidrojumu, un tas ir autotransportu direkcijā publiski pieejams, ka ir nekomerciāls pārvadājumu transporta pakalpojums, ko neveic komerciālā nolūkā. Tas nav maksas pakalpojums un nerada ienākumus šā pakalpojuma sniedzējam. Tas var aptvert kravas pārvadājumus labdarības mērķiem, kas nav saistīti ar maksājumiem par transporta pakalpojumiem, kā arī savas mantas pārvadāšanu, vienīgi privātajai lietošanai. Eiropas Komisija uzsver, ka pašpārvadājumi neietilpst nekomerciālu pārvadājumu kategorijā. Pašpārvadājumos ir komerciāls elements un to galvenokārt izmanto uzņēmējdarbības sekmēšanai, tādejādi tā ir saimnieciskā darbība. Pašpārvadājumi nav nekomerciāli pārvadājumi, bet, ja sūdzības iesniedzējs atsaucās uz 7.punktu, tad lietā visi esošie materiāli pierāda, ka šis pārvadājums netika veikts atbilstoši 7.punkta nosacījumiem. 7.punkts runā par to, ka atbrīvot transporta līdzekļus, ar kuriem pārvadā materiālus vai iekārtas, kurus vadītājs izmanto savā darbalaikā, ja transporta līdzekļa vadīšana nav vadītāja galvenā darbības joma. Tas ir kā sūdzības iesniedzēja pārstāvis teica, ka, ja viņš būtu celtnieks un vestu savus instrumentus. Līdz ar to vadītājs pamatoti tika saukts pie atbildības, jo viņš brauca tieši kā transporta vadītājs. Lēmumā ir norādīts attiecībā uz 7.punktu, ka tas neietekmē pārkāpuma būtību. Jo šajā gadījumā netika veikts pārvadājums darbinieka darba veikšanai.

Motīvu daļa

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6} pantu tiesa sūdzību izskata mutvārdu procesā, ievērojot Latvijas APK divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, sūdzībā izklāstītos argumentus un izvērtējusi pierādījumus to kopsakarā, atzīst, ka sūdzība nav pamatota un noraidāma turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

Tiesa nav konstatējusi Latvijas APK 289.^{12}panta pirmajā daļā norādītos apstākļus, kas ir par pamatu Iestādes Lēmuma atcelšanai.

Latvijas APK 289.^{13} panta trešā daļa nosaka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu klāsts nav nepieciešams. Tiesas ieskatā iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc tiesa pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai.

Latvijas APK 289.^{6} panta septītā daļa nosaka, ka izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, tiesai cita starpā jāizlemj: vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Saskaņā ar Latvijas APK 9.pantu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Ceļu satiksmes likuma 3.pants nosaka, ka ceļu satiksmes tiesiskais pamats ir šis likums un citi likumi, Ceļu satiksmes noteikumi un citi Ministru kabineta noteiktie normatīvie akti, valsts standarti, kā arī starptautiskie līgumi, kuru dalībvalsts ir Latvija. Ceļu satiksmes kārtību Latvijā nosaka Ministru kabinets, apstiprinot Ceļu satiksmes noteikumus.

Atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmajai daļai, ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus [..].

Atbilstoši Autopārvadājumu likuma 1.panta 27.apakšpunkta nosacījumiem, pašpārvadājumi ir pārvadājumi bez maksas, kas tiek veikti ar komersanta zemnieku vai zvejnieku saimniecības, lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvās sabiedrības, valsts vai pašvaldību institūcijas, biedrības vai nodibinājuma īpašumā esošiem vai iznomātiem transportlīdzekļiem, kurus vada pats pašpārvadājuma veicējs vai viņa darbinieks, lai pašpārvadājuma veicēja vajadzībām pārvadātu personas vai kravu, kura ir viņa īpašums vai kuru viņš ir nopircis, pārdevis, iznomājis, izīrējis, ieguvis, izgatavojis, pārstrādājis vai remontējis. Pašpārvadājumi ir tikai pašpārvadājuma veicēja papilddarbība.

Atbilstoši Autopārvadājumu likuma 6.^{1} panta pirmajai daļai, kravas pārvadājumus ar kravas automobiļiem, kuru pilna masa pārsniedz 3,5 tonnas, atļauts veikt autovadītājiem, kuriem ir šo pārvadājumu veikšanai nepieciešamās profesionālās zināšanas. Iegūtās profesionālās zināšanas apliecina attiecīgs ieraksts transportlīdzekļu vadītāja apliecībā vai vadītāja kvalifikācijas kartē. Autopārvadājuma likuma 6.^{1} panta otrajā daļā minēti izņēmumi, kad autovadītājs ir atbrīvots no pirmajā daļā noteiktās prasības.

Šī likuma 6.^{1} panta otrās daļas 6.punkts nosaka, ka, no Autopārvadājuma likuma 6.^{1} panta pirmajā daļā noteiktajām prasībām ir atbrīvoti autovadītāji, kuri vada transportlīdzekļus, kurus izmanto nekomerciālai kravu pārvadāšanai.

AL 6.^{1} panta otrās daļas 7.punkts noteic, ka no prasības attiecībā uz kravas pārvadājumus veicošo autovadītāju profesionālo kompetenci atbrīvo transportlīdzekļus, ar kuriem pārvadā materiālus vai iekārtas, kuras vadītājs izmanto sava darba laikā, ja transportlīdzekļa vadīšana nav vadītāja galvenā darbības joma.

Atbilstoši Eiropas Komisijas Mobilitātes un transporta ģenerāldirektora 2013.gada 10.jūnija skaidrojumam, piemērojot Regulu (RK) Nr. 561/206 norādīts, ka Regulas vajadzībām izdalītas trīs galvenās autopārvadājumu kategorijas: 1) komercpārvadājumi; 2) pašpārvadājumi; 3) nekomerciāli pārvadājumi. Tā kā trūkst šo jēdzienu definīciju, pie katra pārvadājumu veida ir jāņem vērā šādas īpatnības:

1) komercpārvadājumi pārvadājumu pakalpojumi, kas saistīti ar īpašu maksu par kravu vai pasažieru pārvadāšanu un tādējādi rada kompensāciju par pārvadājumu ar vienkāršu samaksu vai citādu atlīdzinājumu par pakalpojumu;

2) pašpārvadājumi transportu pakalpojumus, par ko nemaksā un nekompensē /neatlīdzina nekā citādi; transportlīdzekļi, ko izmanto šādiem pārvadājumiem, parasti pieder uzņēmumam, un tos vada uzņēmuma darbinieki; pārvadājamā krava ir uzņēmuma īpašums, vai arī uzņēmums to pārdevis, iznomājis vai nomājis, izgatavojis, ieguvis, pārstrādājis vai remontējis; brauciena uzdevums ir atvest kravu uz uzņēmumu vai aizvest no tā, vai arī to pārvietot uzņēmuma teritorijā vai ārpus tās savām vajadzībām; saīdzinājumā ar uzņēmuma vispārējo darbību pārvadājumiem jābūt tikai palīgdarbībai;

3) nekomerciāli pārvadājumi — transporta pakalpojums, ko neveic komerciālā nolūkā, proti, tas nav maksas pakalpojums un nerada ienākumu šā pakalpojuma sniedzējam. Tas var aptvert kravas pārvadājumus labdarības mērķiem (piemēram, pārtika/drēbes/bībeles bērnu namam/baznīcai), kas nav saistīti ar maksājumiem par transporta pakalpojumiem, kā arī savas mantas pārvadāšanu vienīgi privātai lietošanai (piemēram, pārvākšanās ar furgonu, dārza atkritumu vešana uz konteineru novietni, savas jahtas transportēšana līdz vietai, kur to izmanto pašu izklaidei).

Šajā kontekstā jēdziens "nekomerciāli" pārvadājumi šķiet pats par sevi saprotams. Tos nevar sajaukt ar pašpārvadājumiem, jo pašpārvadājumos ir komerciāls elements un tos galvenokārt izmanto uzņēmējdarbības sekmēšanai, līdz ar to tā ir saimnieciska darbība.

Tādējādi, Eiropas Komisijas ieskatā, izejvielu vai gatavās produkcijas transportēšana uzņēmuma pamatdarbības vajadzībām nav uzskatāma par nekomerciālu pārvadājumu.

Proti, Eiropas Savienības tiesību aktu izpratnē „nekomerciāli pārvadājumi" ir pārvadājumi personīgā un labdarības nolūkā.

Atbilstoši Eiropas Komisijas Mobilitātes un transporta ģenerāldirektora 2013.gada 10.jūnija skaidrojumam, nekomerciāli pārvadājumi ir transporta pakalpojums, ko neveic komerciālā nolūkā, proti, tas nav maksas pakalpojums un nerada ienākumu šā pakalpojuma sniedzējam. Tas var aptvert kravas pārvadājumus labdarības mērķiem (piemēram, pārtika/drēbes/bībele- bērnu namam/baznīcai), kas nav saistīti ar maksājumiem par transporta pakalpojumiem, kā arī savas mantas pārvadāšanu vienīgi privātai lietošanai (piemēram, pārvākšanās furgonu, dārza atkritumu vešana uz konteineru novietni, savas jahtas transportēšana līdz vietai, kur to izmanto pašu izklaidei).

Atbilstoši Autopārvadājuma likuma pārejas noteikumu 12.punkta nosacījumiem, šā likuma 6.[1] panta nosacījumus ar 2009.gada 10.septembri piemēro attiecībā uz tiem autovadītājiem, kuri, sākot ar minēto datumu, ieguvuši tiesības vadīt C1, C1E, C un CE kategorijas transportlīdzekļus. Attiecībā uz tiem autovadītājiem, kuri šo kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesības ieguvuši pirms 2009.gada 10.septembra, šā likuma 6.[1] panta normas piemēro ar 2014.gada 10.septembri.

Atbilstoši Latvijas APK 243.pantā noteiktajam, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 243.[1] pants nosaka, ka pierādīšanas līdzekļi ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātas ziņas par faktiem, lietiskie pierādījumi.

Latvijas APK 244.pants nosaka, ka amatpersona pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

No lietas materiāliem secināms, ka lietā nav strīds, par to, ka /datums/plkst. 10.17 /pers. A/ vadīja transportlīdzekli /TL marka/ 26.364 ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ pa autoceļu /adrese/virzienā un tika apturēts pārbaudei.

Kontroles laikā konstatēts, ka /pers. A/ vadīja transportlīdzekli bez noteiktajā kārtībā neiegūtām nepieciešamām profesionālām zināšanām (ierobežojuma kods 95.). Vadītāja apliecībā nav atzīmes par to iegūšanu.

No lietā esošā /datums/Darba līguma Nr./numurs/ redzams, ka no /datums//pers. A/ strādā SIA /Nosaukums A/ par šoferi. Tādejādi /pers. A/ vistiešākajā veidā ir saistīts ar transportlīdzekļu vadīšanu. Līdz ar to, konkrētajā gadījumā nav piemērojams AL 6.[1] panta otrās daļas 7.punktā norādītais, proti, no šā panta pirmajā daļā noteiktās prasības ir atbrīvoti autovadītāji, kas vada transportlīdzekļus, ar kuriem pārvadā materiālus vai iekārtas, kuras vadītājs izmanto sava darba laikā, ja transportlīdzekļa vadīšana nav vadītāja galvenā darbības joma.

Lietā esošā /datums/transportēšanas pavadzīme Nr./numurs/ apstiprina, ka SIA /Nosaukums A/, kā pārvadātāja, ar transportlīdzekli, kuru vadīja /pers. A/, uz objektu - /pers. J/ pārveda kompaktās mājas konstrukcijas elementus (paneļi, logi, durvis, akmens vate un reģipsis), kurus, kā tika noskaidrots iztiesāšanas laikā, SIA iepirkusi, nolūkā veikt līguma izpildi.

Lietā atrodas no /datums/līdz /datums/derīgs sertifikāts Nr. /numurs/ kravas pašpārvadājumiem, ar ko SIA "/Nosaukums/" dotas tiesības veikt pašpārvadājumus ar autotransporta līdzekli ar valsts reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, ievērojot, ka:-pārvadājums tiek veikts bez maksas, pārvadājumi minētajam pašpārvadājuma veicējam ir tikai papilddarbība, transporta līdzeklis ir pašpārvadājuma veicēja īpašums/nomas līguma priekšmets, autotransporta līdzekli vada pašpārvadājuma veicējs vai pašpārvadājuma veicēja darbinieks. (lietas 64.lapa)

Izvērtējot lietā esošos materiālus, secināms, ka /pers. A/ nav noteiktajā kārtībā ieguvis profesionālās vadītāja tiesības (95.kods) kravas pārvadājumu veikšanai ar transportlīdzekli, kura pilna masa pārsniedz 3,5 tonnas - transportlīdzekļa vadītāja apliecībā nav norādīts papildinformācijas kods, bet tās viņam konkrēto darbību veikšanai bija nepieciešamas, jo to paredz likumdošana akti, kuri izklāstīti iepriekš. Tādējādi sūdzības iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[4] panta piektās daļas.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā - LAPK) 149.[4] panta piektajā daļā noteikts, ka par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību, nav iegūtas profesionālo vadītāju tiesības vai transportlīdzekļa vadītājs vada transportlīdzekli, kas neatbilst vadītāja apliecībā norādītajam ierobežojuma kodam, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no 40 līdz 280 *euro*. /pers. A/ saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.[4] panta piektās daļas un sodīts ar naudas sodu 50 *euro* apmērā.

Lai konkrētā gadījumā /pers. A/ sauktu pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 149.[4]panta piektajā daļā paredzēta administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, ir jākonstatē, ka persona vadījusi transportlīdzekli un tai nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību. Lietā pastāv likumā norādītie apstākļi.

Lai arī iztiesāšanas laikā sūdzības iesniedzēja pilnvarotā persona mainīja sūdzībā norādīto likumdošanas aktu,(norādot uz AL 6.1 panta otrās daļas 7.punktu) uz kura pamata, kā uzskata sūdzības iesniedzējs nebija pamata viņu sodīt, tiesas ieskartā arī šīs normas norāde ir nepamatota un nav piemērojama konkrētai situācijai.

AL 6.[1] panta otrās daļas 7.punkts noteic, ka no prasības attiecībā uz kravas pārvadājumus veicošo autovadītāju profesionālo kompetenci atbrīvo transportlīdzekļus, ar kuriem pārvadā materiālus vai iekārtas, kuras vadītājs izmanto sava darba laikā, ja transportlīdzekļa vadīšana nav vadītāja galvenā darbības joma.

Konkrētā likuma norma precīzi norāda uz apstākli, ka pārvadā materiālus vai iekārtas, kuras vadītājs izmanto sava darba laikā, ja transportlīdzekļa vadīšana nav vadītāja galvenā darbības joma.

Tiesa konstatē, ka sūdzība faktiski nesatur jaunus argumentus un faktus par lietas faktiskajiem apstākļiem, kas nebūtu bijuši zināmi, pieņemot Lēmumu.

Tiesa atzīst, ka Iestādes Lēmumā izdarītie secinājumi balstīti uz noskaidrotiem faktiskajiem apstākļiem, pareizi un pietiekamā apjomā novērtējot normatīvos aktus, kas attiecas uz konkrētās situācijas tiesisko regulējumu. Tiesa nekonstatē apstākļus, kas liktu apšaubīt Lēmumā izdarītos secinājumus par sūdzības iesniedzēja vainu Lēmumā norādītā pārkāpuma izdarīšanā.

Tiesa norāda, ka tas vien apstāklis, ka sūdzības iesniedzējam ir atšķirīgs viedoklis un izpratne par notikušā apstākļiem un likuma interpretāciju, nevar būt par pamatu, lai atzītu, ka Iestāde lietā iegūtos pierādījumus būtu novērtējusi neobjektīvi un nepareizi. Tiesa konstatē, ka sūdzība nesatur faktus par lietas faktiskajiem apstākļiem, kas nebūtu bijuši zināmi, Iestādei pieņemot Lēmumu un kas varētu būt par pamatu tā atcelšanai. Apstāklis, ka SIA šobrīd ir novērsusi visas nepilnības nav par pamatu atzīt iestādes Lēmumu par prettiesisku.

Tiesa, izvērtējot lietas materiālus, secina, ka ar lietā iegūtajiem pierādījumiem ir pilnībā pierādīts administratīvais pārkāpums, par kuru atbildība noteikta Latvijas APK 149.^{4} panta piektajā daļā. Lietā esošie pierādījumi ir pietiekami, pieļaujami un ticami, lai novērstu jebkādas šaubas par to, ka sūdzības iesniedzējs

Tiesa nevērtē sūdzības iesniedzējam piemēroto sodu , jo sūdzība par to nav iesniegta. Saskaņā ar Latvijas APK 22.pantu administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cieņīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, (..) noteikto pārvaldes kārtību, kā arī novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā. Sabiedrības interesēs ir panākt pēc iespējas lielāku drošību uz ceļiem.

Iestādes lēmums atbilst Latvijas APK nosacījumiem, sastādīts un izdots ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz minēto un vadoties no Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{6} – 289.^{7} panta, 289.^{13}., 289.^{17}- 289.^{18}panta, tiesa

n o s p r i e d a

noraidīt /pers. A/ sūdzību.

Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes /datums/lēmumu Nr./numurs/, atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt Zemgales apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Zemgales rajona tiesā, atbilstoši LAPK 289^{1}.panta un 289 ^{17}.panta prasībām.

Saskaņā ar Paziņošanas likuma 8.panta trešo daļu, dokuments, kas paziņots kā ierakstīts pasta sūtījums, uzskatāms par paziņotu septītajā dienā pēc tā nodošanas pasta iestādē.

Zemgales rajona tiesas tiesnese R.Bruce